

Sygn. akt II CSK 354/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w R.
przeciwko Gminie Miasto S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
7200zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania apelacyjnego lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zawarte na s. 4 skargi kasacyjnej pytanie 5), a uzasadnione szerzej na s. 40 uzasadnienia tej skargi, nie dowodzi sugerowanej przez powódkę nieważności postępowania odwoławczego. Sąd odwoławczy nie pozbawił bowiem powódki możliwości obrony swych praw, bo wysłuchał powódkę co sama przyznała na s. 40 skargi, tyle że Sąd nie podzielił tych argumentów, co strona skarżąca określiła mianem „zignorowania”.

Sformułowane na s. 3-4 w ujęciu strony skarżącej zagadnienie, w postaci pięciu pytań uzasadnionych obszernie na s. 39-43, nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadzają się one do zanegowania ocen prawnych dokonanych przez Sąd drugiej instancji, a nie dowodzą wykazania wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżąca nie wskazała bowiem na s. 39-43 skargi przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 200 § 1 k.p.c., ani też – poza gołosłownym stwierdzeniem – nie wyjaśniła, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższego przepisu, wobec

braku choćby egzemplifikacyjnego wskazania orzeczeń dowodzących istnienia twierdzonej rozbieżności judykatury.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., (Dz.U. 2015 r., poz. 1804), stosowanego z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U.2016 r., poz. 1667).